

for hvem Skriftet confiskeres, kan frembyde en Række af interessante Spørgsmaal, som det ikke vilde være særdeles vanskeligt at besvare; men man har fundet det lettest som en almindelig Regel at sige, at det er Forfatteren og Forlæggeren. Naar disse altsaa ere enige, vil der ikke fra det Offentliges Side være Noget iveien for, at de confiskerede Exemplarer udleveres dem, og at de gjøre sig lovlige Fordeel af at sælge dem. — Det andet Membrum af Forslaget angaaer Stadeserstatningen. Spørgsmaalet herom kan kun indtræde, hvor der er begaaet Eftertryk eller Fortryk, og hvor der er skeet Indførelse af en dansk Forfatters i Udlandet eftertrykte Værk, eller hvor der er skeet en vis Forhandling af Eftertrykket. I saa Fald har Udvalget troet, at Maalestokken for Stadeserstatningens Beregning ikke maa være, som det i Udkastet siges, Værdien af et saa stort Antal Exemplarer af den uretmæssige Udgabe, som kan oplyses eller i alt Fald med Rimelighed skønnes at være assat. Eftertrykket vil i Regelen være meget billigere end den lovlige Udgabe.

Jeg troer, at man er berettiget til at gaae ud fra den Forudsætning, at for hvert Exemplar af Eftertrykket, der er kjøbt, er der kjøbt eet Exemplar mindre af den retmæssige Udgabe; i alt Fald er denne Fortolkning ikke for haard for den, der har forhandlet Eftertrykket. Spørgsmaalet om Værdien mener Udvalget bør besvares derhen, at det er Bogladepriisen af saa mange Exemplarer af den retmæssige Udgabe, som der er afhændet af den ulovlige; det er naturligtvis den for Forhandleren af Eftertrykket mindst fordeeligste Fortolkning, da Forskjellen mellem Brutto- og Nettobeløbet af Skrifter netop er meget stor, idet der gaaer en stor Deel Omkostninger til Tryk, Papir o. s. v.; men jeg troer dog ikke, at man paa denne Maade gaaer Bedkommende for nær, og Erstatningen er da fuldstændig. Som Følge deraf kunne Bestemmelserne om Straffen være at sammendrage. — Den lille Bemærkning til § 21 betragter jeg som en reen Redaktionsforandring. Det er ligesom, at hvor det er fortsatte Forestillinger,

der er Tale om, er det Indtægten af de flere Forestillinger, der maa komme i Betragtning, og dernæst vil der ved Indtægten ikke være at forstaae Alt, hvad der indkommer ved de solgte Billetter, men det, der kan sees at være Bedkommendes virkelige Fordeel. — Endelig giver § 22 efter Redactionen i Udkastet let Anledning til blot at referere den til de sidste Paragraffer, hvortil den angaaer det hele Forhold, og skøndt Sagen ikke er tvivlsom efter dens hele Stilling til den tidligere Lovgivning, er det dog anseet for rigtigst udtrykkeligt at sige, at Ingen kan optræde som Sagsøger for Dvertrædelse af denne Lov uden selve den Forurettede, og endelig nærmere at bestemme, fra hvilken Tid Præskriptionsfristen skal løbe. Det er nemlig ikke den Tid, da Eftertrykket er fuldenbt, hvilket jo efter § 10 skeer med den uretmæssige Trykning af det omhandlede Værk; thi i saa Fald kunde jo Enhver ustraffet begaae saa meget Eftertryk, han vilde, ved at lade de færdigtrykte Exemplarer henligge et Aar; Fristen kan aldrig begynde, før det er offentligt faldholdt, og selv da kan det ofte være vanskeligt nok for den Forurettede at skaffe sig Underretning derom, da Forhandlingen af Eftertrykket jo kan begynde ganske smaat i en Afkrog af Landet. Det Tilsvarende med Hensyn til dramatiske Værker er jo lettere at faae at vide, nemlig den ulovlige Dpførelse.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

1) Den af Udvalget foreslaaede nye § 19 (see Anhang B, Sp. 211—12) vedtoges eenstemmig med 34 Stemmer, og som Følge af denne Afstemning var Udkastets § 20 bortfaldet.

Udvalgets Forslag til § 21 (see Anhang B, Sp. 212) ansaaes som vedtaget uden Afstemning, da det betragtedes som en Redaction.

2) Den af Udvalget foreslaaede nye § 22 (see sammesteds) vedtoges eenstemmig med 35 Stemmer.